Mizah

Çörçil siyasetten çekilmek istemiyor:

Uyuşmazlık

İki Arkadaş konuşuyorlardı. Biri ötekine:

— Sen hiç kız sevdin mi? diye sordu.

Öteki cevap verdi:

— Evet. Bir defa sevdim.

— Sevdiğin kızı aldın mı bari?

— Hayır.

— Neden?

— Ben sarhoş olduğum zaman o bana varmayordu.. Ayık olduğum zaman ben onu almayordum.

Anlayış

Kızın babası, karanlıkta pencereden başını uzatmış söyleniyordu:

— Saat üçü beş geçiyor... Gayret edin bakalım.. Bütün gece kalabilir misiniz?

Sokakta kızının yanındaki yüzsüz:

— Müsaade ederseniz, eve bir defa telefon edeyim.. Hemen gelirim, dedi.

Meraklı

İki genç kızdan biri sordu:

— Dün gece size gelen delikanlı ne biçim bir adamdı?

— Vallahi bir kelimede hülâsa etmek mümkün... Kendisile başbaşa oturuyorduk. Birdenbire elektrikler söndü.. Ne yaptı biliyor musun?

— Ne yaptı?

— Hemen kalktı. Ve bütün gece elektrikleri tamirle uğraştı.

FIKRALAR

Gene mi yanlışlık!

— İşittin mi? Ahmed'in karısı «üçüz» doğur muş.

— Bir telefon santralı kızla evlenmenin sonu budur.. «bir» istersin, yanlışlıkla «üç» verir.

Faydalı Konferans

Salih Murad atom kuvveti hakkında bir konferans vermişti. Ertesi gün, tanıdıklarından birinin kızı profesörü görünce hemen koşup ellerine yapıştı:

— Aman hocam! Dedi. Size çok teşekkür ederim. Dün akşamki konferansdan çok istifade ettim.

Profesör:

— Ya? Dedi. Memnun oldum. Fakat ben sizi salonda göremedim.

Kız gülümsiyerek cevap verdi:

— Hayır, efendim. Ben konferansınızda bulunamadım. Yalnız, annemle babamı gönderdim, ben evde nişanlımla beraber kaldım.

Horozun ne kabahatı var?

Sabahleyin kocası aynanın karşısında traş oluyordu.

Kadın kahvaltıyı hazırlarken:

— Biliyorsun, efendi, dedi. Önümüzdeki Kurban bayramı evleneli yirmi beş sene olacak. Artık o gün bizim şu horozu kessek, diyorum.

Adam öfkeyle döndü:

— Sen şaşırdın mı kendini hanım? Yirmi beş sene evvel olan bir işde dünkü horozun ne kabahatı var?

Dirilmek ilâcı

Şişman Nüktedan Nalband oğlu Hıfzı bir doktora gitti:

— Doktor, dedi... Ben canlandıracak birşey istiyorum. Didişmek, atılmak, mücadele etmek kudretini bana verecek birşey... Böyle bir reçete yazabilir misin?

Doktor cevap verdi:

— Reçeteye lüzum yok.. Muayene ücretimi öğrenince bu istediklerinizin hepsi olur.

Teselli

Aktör Hüseyin Kemal, Jül Sezardaki rolünün aleyhinde bulunan bir münekkide fena halde içerlemişti. Atıp tutuyor, ateş püskürüyordu. Kendisini dinleyen eski arkadaşı Muammer Karaca, onu teselli etmek istedi:

— Aldırma canım, dedi.

— Nasıl aldırmayayım. Bir kere yazıyı sen okudun mu? Nekadar fena bir halde hücum ediyordu.

— Aldırma kardeşim, aldırma.. Hem o tiyatrodan ne anlar? Başkalarının fikrini yazmıştır.

Tedavi zorluğu

Hasta, yataktan ellerini uzatmış, sarışın hemşireye:

— Seni seviyorum, diyordu. Asla iyi olamıyacağım.

Hemşire saçlarile oynayarak:

— Olamıyacaksın, dedi. Çünkü dün gece sen beni öperken doktor görmüş. Şimdi de o bana tutkun..

Patronluk zevki

Vehbi Koç, kışlık odununu yardırmak için bir adam tutmuştu. Öğleyin yemeğe geldiği zaman bu adamın, odunları bir başkasına yardırdığını gördü. Vehbi Koç:

— Bu adam da kim, diye sordu... Sen mi tuttun?

— Evet.. Kendisine üç lira vereceğim.

— Amma ben sana iki buçuk lira veriyorum.

— Zarar yok.. Elli kuruşa da ben patronluğun tadını çıkarayım dedim.

Rüya

Sabahleyin, karısına o gece gördüğü bir rüyayı anlatıyordu:

— Çok tuhaf birşey! Yan yana bir yerden gidiyoruz. Birdenbire haydut gibi bir adam çıkıyor ve beni yakalayıp koşakoşa kaçıyor.

Karısı hayretle:

— E, peki, sen birşey söylemedin mi? Diye sordu.

— Söylemez olur muyum! Adamın arkasından: «Neye kaçıyorsun, yahu?» Diye bağırdım.

Tramvayda

Tramvay biletçisi: — Bu çocuk kaç yaşındadır.

Annesi: — Dört

Biletçi: — Kaç yaşındasın oğlum

Oğlan: — Dört.

Biletçi: — Peki... Bu seferlik bilet kesmeyeceğim. Amma şunu söyleyim ki bayan, bu çocuk büyüdüğü zaman ya bir yalancı olacak, yahut dev!

SAYI: 15 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 18 EKİM 1946

Mizah

Çıkaran:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Bu ne perhiz !

o

Seyyar satıcı tahta kurusu tozu satıyormuş. Allâhın yaratırken bir kerre olsun koklamadığ bu mahluktan canı yanmış birisi :

— Aman, demiş. Bir kutu da bana ver !

Tam parayı uzatırken sormuş:

— Bu nasıl kullanılır ?

— Tahta kurusunu tutacak, bu tozdan gözüne ekeceksin, hemencecik ölür.

Adamcağız başını kaşımış :

— Yahu, demiş. Ben onu tuttuktan sonra parmaklarımın arasında da sıkar, öldürürüm..

Satıcı müşteriyi haklı bulmuş:

— Bak, demiş. Bu doğru. Öyle de olur !

Gazetelerin yazdığına göre, gemi satın almak için Amerikaya giden heyet, bir rapor göndermiş, bir veya birkaç gemiyi beğendiklerini bildirmiş. Buradan bir emir uçmuş :

— Hayır beğendiğiniz gemiler matluba muvafık değildir, başkaları bizim hoşumuza gitti !

Öp babanın elini ! Amerikaya, vapur satın almak için bir heyet; ya gönderilir, ya gönderilmez. Gönderilirse : Onun muvafık bulduğu gemiler üzerinde münakaşa dahi etmek, en küçük tâbirile bir hafifliktir. Çünkü, bu : Heyete itimat etmemek gibi netice çıkarır.

— Eğer gönderilen bu heyet tam mesuliyeti haiz değilise Amerikada ne işi var ? Oradaki gemileri görüp yalnız rapor vermek için gittiyse milletin parasına günah değil mi ?

Mâdemki; siz; aldığınız raporlara göre burada karar verecektiniz, Amerikada gemi satan firmalara kırk paralık pulla bir mektup yazar, satılacak gemilerin evsafını öğretir, heyet göndermek gibi külfete, masrafa girmeyi ihtiyar etmezdiniz. Bu ne biçim iştir ? Diye sorulsa acaba satıcının cevabını mı verirler :

— Bak, bu doğru. Öyle de olur.

Mizahçı

Amerika Rusya'dan ödünç verdiği paraları istiyor :

Rusya — İşte notaların en dokunaklısını şimdi aldım !

Hayat Ucuzluyor...

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Doğrusu, hayatı ucuzlatmak için edilen vaitler bir bir yerine getirilmiye başlandı. Tebarekâllah ! Meselâ, bizler yıl başında memur aylıklarına yapılacak zammı, şeker fiatının indirileceğini bir taraftan bekleye duralım, bazı devlet daireleri sabırsızlıktan ne yapacaklarını bilemez hale geliyor, nerde ise ortalarından : « Şak ! » diye şaklıyacaklar ve ikiye bölüneceklermiş gibi bir manzara arzediyorlar.

Nitekim devlet deniz yolları idaresi bu acelecilerin en başında yer almak şerefini bihakkın kazandı. Allaha çok şükür bizi mühim, çok mühim bir dertten kurtardı: Bilet alırken bozukluk para aramak dert ve külfetinden. Hay Allah razı olsun ve yahudinin dediği gibi : Bu kararı imzalıyanların elleri nurdan kopsun !

Düşünün bir kerre efendim, neydi bu karardan evvelki halimiz ? İskele gişelerinin önüne gidersin, kuyruğa dahil olursun, sıra sana gelir, yirmi beşliği uzatırsın, hacivatın evinin penceresine benziyen delikten bir ses yükselir :

— Kuruşun var mı ?

Birden mahçup olursun. Sanki hayatında ilk defa vapura biniyormuşsun da bilet fiatının ne olduğunu bilmiyormuşsun gibi bir duruma düşer, arkanda sıra bekliyenlerin dürtüştürmeleri :

— Hadisene be !

Diye ihtarları arasında ezilir, büzülür cevap verirsin :

— Hayır efendim yok, bulunmuyor ki..

Cevap aynı dikliktedir :

— Bende de bulunmıyor. Burası sarraf dükkânı değil a !

Doğru sarraf dükkânı değil. Paranın üstünü almamağa kalkarsın delikteki ses gürler :

— Devlet senin sadakana muhtaç değildir.

Sonra « Şırrak » diye yirmi beşlik, gişe deliğinin önündeki madenî kısma atılır :

— Bozdur da gel !

Diye bir emri tebelluğ edersin. Çaresiz kaybettiğin sıraya yanar, piyasada bozukluk para bulunmadığına lânet eder, vapuru kaçırmamak için sucu dükkânlarının çıraklarına, bacak kadar gazete müvezzilerine âbı rû döker, sesini incelterek yalvarır, adeta dilenirsin :

— Yavrum evlâdım, şu yirmi beşliği lûtfen bozarmısın ?

İşte devlet deniz yolları idaresi hayatın ucuzlaması vâdi günlerinde muhterem halkı bu müşkül durumdan kurtarmak için yerinde, mühim, tarihe geçecek bir karar aldı : Purçuklu bilet paralarını kaldırdı, yerine yuvarlak rakamlar koydu. Yani, on iki kuruşa, kırk iki kuruşa alınan biletlerin ikilik kısımlarını ortadan kaldırdı, onları kesirsiz bir hale getirdi.

Şâyet siz, boğazda, adada, Kadıköyde, Üsküdar da falan oturmıyorsanız, tabii söyle düşünürsünüz : İki kuruşları attı, hayatı ucuzlatma plânının içinde az veya çok yer alabilmek için biletleri on ve kırk kuruşa indirdi.

İşte bu düşüncenize yalnız Devlet deniz yolları idaresi değil, denizdeki balıklar bile güler. Hattâ, tutulduktan sonra denize dökülenleri bile.. Devlet deniz yolları idaresi on ikilikleri on beş kuruşa, kırk ikilikleri altmış kuruşa çıkardı. Çıkardı ama, hayatı ucuzlatma savaşındada doğrusu yepyeni bir çığır açtı. Tabii bu idareyi kendilerine örnek alacak tüccar, esnaf, şu, bu da aynı usule çaresiz olarak baş eğecek, ne kadar kesirli fiatla satılan eşya varsa hepsini yuvarlak rakam yapacak. Mafum a, mesele bozukluk para bulunamamasında !

Meselâ 27 kuruşa satılan ekmek otuza, otuz beşe ; meselâ — sanki santimi santimine hesaplanmış gibi — on iki lira otuz beş paraya satılan kumaşın metresi onbeşe, kırk altı liraya olan ev kiraları elliye filan çıkacak.

Tabii yüz altmışa olan eti iki liraya, dört yüz seksene satılan sade yağı beşyüz elliye almamak için ortada hiç bir sebep kalmayacaktır. Soğan, sarmısak, ıspanak, labada fiatları da o nisbette hayatı ucuzlatına plânına uyacak, fasülya bile kendini nimetten sayarak fiyatını yuvarlaklaştıracaktır.

Acaba, şu hayatı ucuzlatma vaatleri, eşya, nakil vasıtaları, gıda maddeleri fiatları için değil miydi ? Biz mi yanlış anladık ? Bu gidişle hayat ucuzlıyacak amma, insanın yaşamasını zorlaştırmak ve ölümünü kolaylaştırmak bahasına. Bari belediyeler, mezar fiatlarını yuvarlaklaştırmasalar da, bu günkü halleriyle bıraksalar !

Vapurlar alıyoruz :

Deniz Yolları — Nasıl, vapurlarınız yoliu mudur ?
Amerika — Şimdilik yolludur, fakat siz aldıktan sonra çıkacak yolsuzluklara karışmam !

Haftanın Müşaaresi

Tiyatro Mevsimi Başlarken

(Müşaare, Şehir tiyatrosunun rejisör odasında cereyan eder.)

Aldı Reşad Nuri Güntekin
Bakalım neler dedi?

Bu yıl da tiyatroyu gününde açtın, üstad,
San'atın meyvasiyle ağzımıza geldi tad..

Aldı Muhsin Ertuğrul,
Bakalım neler dedi?

İşimize başladık, çok şükür, Jül sezarla;
Karşılaştık zarar yok kem sözle, kem nazarla.

Aldı Reşad Nuri Güntekin,

Bilirim, şerbetlidir binbir zehre bedenin;
Akrep olsa kendini zehirler hasmın senin!

Aldı Muhsin Ertuğrul

Haklı tenkid olsun da acı olsun, ne geder;
Böyle zehir, panzehir halinde tesir eder.

Aldı Reşad Nuri Güntekin

Haksız hücuma karşı yok mu elinde kalkan?
El pençe durulur mu düşman dökerken alkan?.,

Aldı Muhsin Ertuğrul

Verilmemiş galiba Basın kanununda yer;
Bir madde zam olunur günü gelirse eğer...

Aldı Reşad Nuri Güntekin

Artistlere benziyor romancının hali de;
Bereket, ipin ucu muhterem ahalide!

Aldı Muhsin Ertuğrul

Yerinde bir söz oldu söylediğin, azizim:
O güzel halk olmasa halimiz yaman bizim.

Aldı Reşad Nuri Güntekin

San'atkârın nasibi: Yıllarca verip emek,
Sonunda münakkitten bir papara beklemek!

Aldı Muhsin Ertuğrul

Hele şimdi bu yolda büsbütün kaldık yayan;
Sahneye karışıyor anlayan, anlamayan.

Aldi Reşad Nuri Güntekin

Her eli kalem tutan dem vuruyor sahneden;
Meydana çıktı bunlar nasıl, nerden ve neden?.,

Aldı Muhsin Ertuğrul

Siyasî tenkidlerin çevresi daralınca,
Tiyatroya daldılar sermayesiz kalınca!

Deyip Kestiler.

Deli Ozan

Gelin – Sevgili nonoşum, pek muhim bir işim çıktı, bu günkü randevumuza ancak bir saat sonra gelebileceğim!

Rakkas bu hâlet senin oynunda mıdır ?
Âşıklarının günahı boynunda mıdır ?

o o o

Akıllanmaz deli

Doktor Şükrü Hazım'a, hayatında rastgeldiği delilerden en akıllanmaz olanı hangisidir, diye sordular:

— Bir adam kendisinin «buğday» olduğunu sanıyordu. Deliliği bundan ibaretti. İyi edilmesi için hastahanemize koymuşlardı. Epi zaman kendisile meşgul olduk. Nihayet «buğday» olmayıp bir «insan» olduğuna inandırdık... «Artık ben de herkes gibi bir insanım» diyerek memnun olurdu. Hastahaneden çıkacağı gün hepimize ayrı ayrı vedâ etti. «Ben buğday değilim» diye gülüyor, eski budalalıklarile alay ediyordu. Çantasını aldı. Hastahaneden çıktı. Fakat bir müddet sonra çantasını yol üstünde bırakıp koşa koşa tekrar hastahaneye geldi:

— Aman, diye haykırıyordu. Tavuk geliyor...

— Niçin telâşlanıyorsun, dedik. Sen artık «buğday» olmadığını bilmiyor musun?

— Evet. Ben buğday olmadığımı biliyorum amma, tavuk biliyor mu bakalım!?..

Son istek

Geceleyin çarçabuk giyinerek hastasının yanına giden doktor, zavallıyı pek fena halde bulmuştu, yavaş bir sesle:

— Azizim, dedi. İki aydanberi size bakıyorum. Elimden gelen herşeyi yaptım. Fakat öyle görüyorum ki ömrünüz sona ermek üzeredir. Son bir arzunuz var mı?

— Evet doktor, dedi. Son bir arzum var. Fakat yerine getirilemiyeceği anlaşılıyor, keşke başka bir doktora tedavi olsaydım, diyorum.

Tahammül

Ailenin resim albümünde oldukça güzel bir kadın resmi vardı. Misafir:

— Bu kim? Diye sordu.

Evsahibi:

—Amcamın karısı, dedi. On sekiz yaşında evlenmişti. Otuzunu bulmadan on çocuk anası oldu.

Misafir hayret ve hayranlıkla:

— Ne diyorsun! Diye haykırdı. Bu kadın bir kahraman sayılır. Kendisini görmek isterim. Nerede!

Evsahibi acı acı gülümsedi:

— Maalesef göremezsin. Hapishanede. Kocasını öldürdüğü için 25 seneye mahkûm oldu.

Maskeli balo sona ererken:

Amerika — Sevgilim, maskenizi indirdikten sonra birbirimizi daha güzel görmeğe başladık!

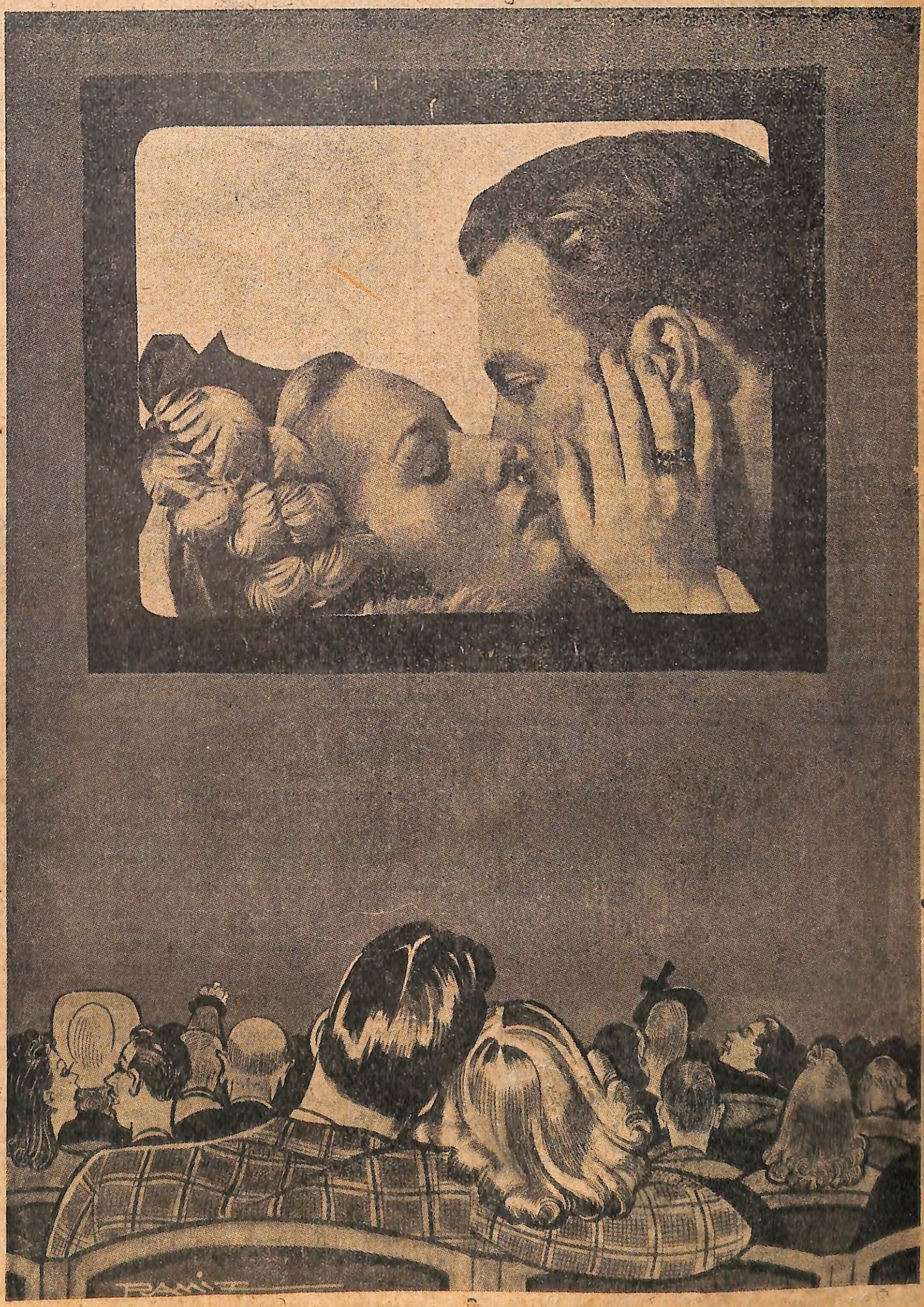

Kız seyirci — Haberin var mı ? Sinemalar aydınlıkta oynayacakmış...
Erkek seyirci — Eyvah, o zaman biz nerede oynayacağız !

Yeni Gece Gündüz

Zamane İlleti

Yazan: **PALAZ**

Bu hafta işler yine kötü gitti, dostlar ! Gazetelerde her gün bir « Ne biri ? » bir sürü kara haberle karşılaştık. Büyüklü küçüklü bütün dünya siyasileri bize vaziyetin fena, hattâ vahim olduğunu söylüyorlar. Kimsenin « Sulh olacak » dediği yok.

Zahir korkularından « Harp » olacak da diyemiyorlar. Fakat işte bir « Vaziyet çok fecidir » gidiyor.

Bilmem siz de öyle misiniz ? Bu korkunç lâfları okuya, okuya benim artık asabım bozulmıya başladı. Bir acaip (tedai illeti) ne tutuldum galiba. Dünyada evvelâ hastalıklar çıkıp, sonradan isimlendirildiği için, bu yakınlarda böyle bir « tedai salgını » nın her tarafa sirayet edeceğinden korkulur. Bakın bende nasıl tezahür ediyor :

Meselâ bu gün pazar. Az çok neş'eliyim, çünkü gazete okumamıya daha geceden karar vermiştim.

Öğleye doğru radyoyu açıp biraz çalgı dinleyeyim dedim. Aksilik piyes oynuyorlarmış. Ve bir ses :

— Meliha, Meliha.. bizde bu gün pilâvlı bıldırcın var. Sensiz boğazımızdan geçmedi de..

Radyoyu derhal kapadım. Ama kaç para eder. (Boğazımızdan geçmedi) derdemez aklıma bizim «Boğazlar» ve oradan da tabiî « Meselesi » geldi. Hay Allah.. Şimdi işin yoksa düşün. Amerika ne dedi. İngiltere ne buyurdu, Hasan Saka nereliydi, Rusya ne söyliyecek... Bir sürü dert. Doluya koy almaz, boşa koy dolmaz.

Kolum kanadın kırılmış düşünürken, küçük yeğenim koşa koşa geldi. Yedi yaşında. Piyanoya yeni başladı.

— Dayı, dayı gel bak, ben piyanoda neler öğrendim.

Belki biraz avunurum diye yerimden kalkıyorum. O, önde ben arkada piyanonun bulunduğu odaya giriyoruz. Derken, kız annesine seslenmezmi ?

— Anne notalarım nerede ?

Hoppala. Al sana bir eğlence ! Tabiî ben derhal Amerikadan Titoya, Titodan İtalyaya, yok İngiltereden Rusyaya, Rusyadan bilmem nereye uçuşa uçuşa giden notaları hatırlıyorum.

Yine elim ayağım kesildi. Kızcağızı bırakıp yerime döndüm. Kafamda kara kara düşünceler, düşünce değil kasırga bulutu. Acaba filanın notasında harptan bahs edildi mi ? Acaba falan son notasıyla bütün bağları kesdi mi ? Acaba Staline bir piyano öğreten bulunsa, bu notalardan daha iyi anlayabilir miydi ?

Düşün bire düşün ! Baktım olacak gibi değil, gazete okumamakla elime ne geçti sanki ? Bari şunların bir tanesine göz gezdireyim dedim. Aldım. Birde ne göreyim ? A.. A.. Muharebe başlamış bile. Yüreğim ağrıma geldi. Bereket versin, az sonra, daha dikkatlice bakınca işi anladım. Meğer, falan yerle filan yer arasında telefon muhaveresi başlamışmış.

İşte dostlar, tedaî hastalığının bendeki arazı böyle devam edip duruyor. Meselâ Batum kelimesini görünce Atom bombasını ve müze denilince, Amerikalıların yeni icat ettikleri, ateş ve alev füzelerini hatırlamadan yapamıyorum.

Bu zamane hastalığının tedavisi şimdi kabil değil. İleride ilâcının filan bulunacağı da yok galiba. Anlaşılan bizim nesillere mütemadî bir sayıklama düşüyor :

— Ah.. Nerede o eski günler. Bir sıcak oda.. Bir güzel kadın.. Bir kitap..

Yarabbi, yine sen bilirsin ama, ya şu harp denilen Demoklesin kılıcını kafamızın üstünden al.. Yahut, haberin olsun, hepimiz Bakır köyüne taşınacağız !

Lokantalarda boğulmaktan kaçan kaçana :

— Aman hemşerim, çabuk şuradan bir cankurtaran ver!

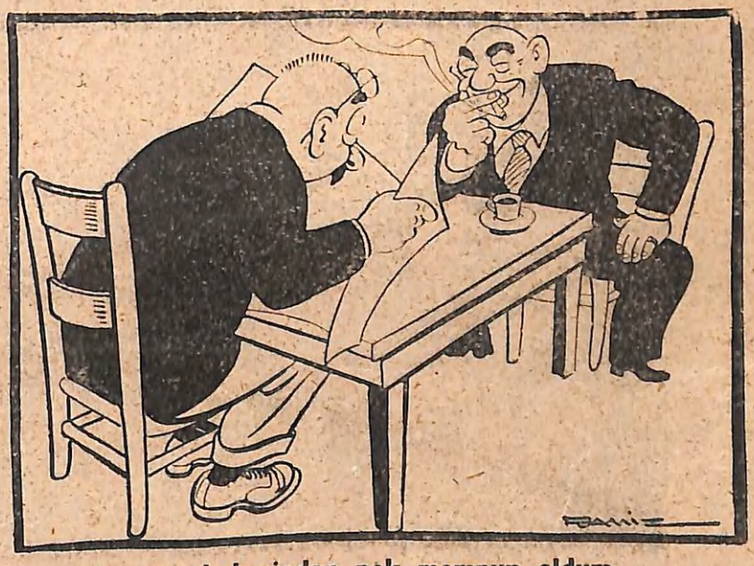

— Şu zam haberinden pek memnun oldum.
— Neden memnun oluyorsun, sen memur değilsin ki ?
— Memur değilim amma, ev sahibiyim !

— Affedersiniz, yanınızdaki bayın kibriti var mı acaba ? !

Çömezin Röportajları:

15

Akademi Canlı Model Arıyor

O

Çizen: RAMİZ

Çömez— Siz ne modelisiniz?
Model— Ucuzluk havadislerine inanmış halk modeliyim!

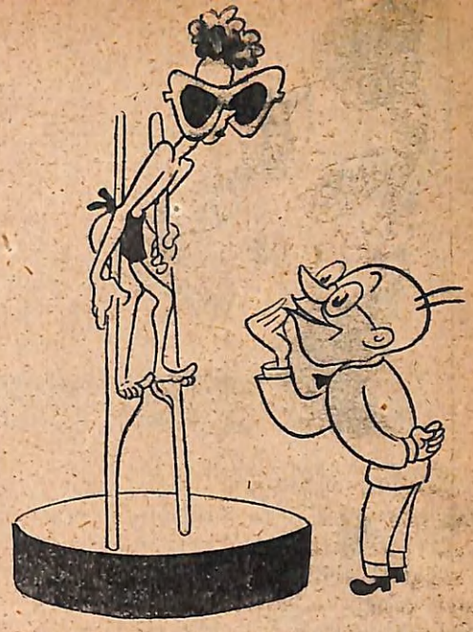

Çömez— Siz kübik model misiniz?
Model— Hayır, asrî kadın modeliyim!

Çömez— Siz ne modelisiniz?
Model— Bir parmak balla avunur, koyduğun yerde değişmeden uzun zaman durur, memur modeliyim!

Çömez— Siz de model misiniz?
Model— Üstümde başımda yok ama başımda fesleğen var, yani İstanbul şehrinin modeliyim!

Çömez— Siz niçin geldiniz?
Model— Evde kalmış bir kızım. Sulh kızı modeli olmaya geldim!

Çömez— Böyle model görmemiştim!
Model— Nasıl olur, biz tramvay modeliyiz!

Çömez— Böyle model olur mu?
Model— Elbet olur, ben iktisadî sistem modeliyim!

Çömez— Tanıdım tanıdım, siz bizim modelimizsiniz!
Model— . . . . . !!!!

Hikâye

Kısmet

Yazan :
ÇALÇENE

Vakit haylı ilerlemişti. Orhan, her saniye biraz daha sinirleniyor, çaresizlik içinde kalmanın verdiği saşkınlıkla eline çatal diye kaşığı, su bardağı yerine tuzluğu alıyordu. Hele gözleri, karşısında oturan kıvır kıvır, alımlı çalımlı, genç kadına iliştikçe yüreğine inecekmiş gibi oluyordu.

Sabahate Toros ekspresinde rast gelmişti. Vagon restorana girdiği zaman bütün masaların tutulmuş olduğunu görmüştü. Yalnız, en dipte iki kişilik bir masa boştu. İkinci servise kalmamak için koşmuş, masanın etrafındaki iskemlelerden birine oturmuştu. Az sonra, vagon restorana harikulâde güzel bir kadın girmiş, uzun boyu, ince endamile bir sülün gibi süzülerek dolu masaları geçmiş, Orhanın karşısındaki boş iskemleye çöküvermişti. Bir an içinde kalbi çarpmağa başlıyan Orhan, içinden :

— Aman, demişti. Ökseme güzel bir kuş yapıştı. Kaçırmamağa dikkat edelim.. Kadının fil dişini andıran eşsiz bir teni vardı. Sim siyah iri gözleri, uzun kirpikleri kendisini ilk defa görenleri bile büyüleyecek bir güzellikte idi. Dimdik şahane göğsü elbisesini yırtacakmış gibi geriyor, uzun parmakları insana sanki yalnız öpülmek için yaratılmış hissini veriyordu.

Az sonra, şef garson ekmek dağıtırken Orhanın önünde eğilmiş :

— Emriniz, demişti. Bira, şarap...

Orhan, bütün pişkinliği ile cevap vermişti :

— Bana bir kırmızı şarap. Ama bilmem hanımefendi ne emrederler ?!

Kadın hafifçe gülümsemişti. Gülümserken de yanaklarında gamzeler bir gül gibi açmış, onu bir kat daha harikulâde yapmıştı. Orhanın bu pişkinliğini mükâfatlandırmak istermiş gibi, ahenkli bir sesle :

— Bende şarap içerim...

Diyivermişti.

İşte bu andan sonra bütün işler yoluna girmiş, tatlı tatlı konuşmağa başlamışlardı.

Kadın Adanalı, yaşlı bir pamuk tüccarının karısıydı. Bir aydanberi İstanbulda annesinin yanında bulunuyordu. Kocasından hastalandığını bildiren mektup almış : « Ehemmiyetli bir şey değil, sakın gelmeğe kalkma » demesine rağmen trene atlamıştı. İstanbulda yalnızlıktan fena halde canı sıkılmıştı :

— Bilemezsiniz beyefendi, diyordu. İnsan İstanbulda bir defa muhitini kaybetti mi adeta yabancısı oluyor. Kocamdan böyle bir mektup alınca, fırsat bu fırsattır dedim. Adanaya gitmeğe karar verdim. Fakat geleceğimden kocamı haberdar etmedim. Ona bir sürpriz yapmak istedim. Fakat..

Bir an için susmuş, siyah bir elması andıran ve içinde binbir mânâ kımıldanan iri gözlerini Orhanın gözlerine dikmiş :

— Şimdi nâdimim, demişti. Hani imkân olsa tekrar İstanbula dönerdim.

Hazır Adanaya hareket edişimden kocamın da haberi yok. Fakat imkânsız..

Orhan şarap bardağından bir yudum almış :

— Aman efendim, demişti. Neden imkânsız olsun. Ben Ankarada ineceğim. İki gün için orada kalacağım. Çok mühim bir işim var da. Arzu buyurursanız sizde inersiniz, sonra beraberce İstanbula döneriz.

Kadında bardağından bir yudum şarap içmiş :

— Teklif fena değil, demişti. Yalnız İstanbula dönmiye utanırım. Fakat Ankarada bir kaç gün kalmak fikri câzip; Çünkü Ankarayı hiç görmemiştim.

***

Fakat Ankarada işler sarpa sarmıştı. Çünkü Orhan kendi yattığı otelde Sabahate oda bulamamıştı. Başka bir otelede beraberce girmek veya ayrı ayrı odalara yerleşmek imkânını elde edememişti.

Mecburen ayrı ayrı otelde kalmışlar ve ilk gece böyle geçmişti. Ertesi günü Orhan işlerinin başına koşmuş, beraberce öğle yemeğini yemişler. Sabahati oteline bıraktıktan sonra tekrar yarım kalan işlerini yapmağa gitmişti.

Şimdi akşamdı ve beraberdiler. Eğer bu akşam da boşuna geçecek olursa Orhanın bu kendi ayağile gelen mükemmel, muhteşem kısmeti elinden kaçırması işten bile değildi. Çünkü Sabahat ertesi gece gelecek olan Toros ekspresile Adanaya gitmeyi kararlaştırmıştı. Her halinden Orhanın baş başa kalacakları bir yer bulamamasına sinirlendiği anlaşılıyor, belki de bu pısırıklık onun canını sıkıyordu.

Pavyonda caz en kivrak havaları çalıyor, fakat ikisinin de canı dans etmek istemiyordu.

— Merhaba Orhan bey siz buralarda ha !

Orhan masalarına yaklaşmış olan iri uzun boylu, şık bir genç bakıyor, fakat kim olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Mecburen genç yer gösterdi. Şurdan, burdan konuşmağa başladılar. Gencin harikulâde neş'esi, masadaki ağır havayı birden dağıtmıştı. Gülüşüyorlar, içiyorlar, içiyorlardı. Bir aralık Sabahatle genç dansa kalktılar. Orhan :

— Yarabbi bir yer nerede bulacağım !

Diye, kafasını yoruyor, önündeki rakı kadehinden bir yudum alıyor, düşünüyor, düşünüyordu. Bir aralık kendini topladı. Gençle Sabahat neredeydi? Yarım saatten fazla oluyordu ki: dansa kalkmışlardı. Etrafına bakındı. Caz susmuş, herkes masasına oturmuştu. Hayretle ayağa kalktı : Tuvalete koştu, kimseler yoktu. Dışarı çıktı, bir taksi ile Sabahatin oteline gitti, kâtip :

— Efendim, dedi. Hanımefendi, on dakika evvel genç bir beyle geldiler, hesaplarını görerek valizlerini aldılar ve beraberce gittiler.

— Dargınlıklara daha nişanlı iken başlarsak, evlilikte ne ile vakit geçireceğiz !

Fazilet dersi

Baba, yetişkin çocuklarını yanına almış, bir bahçede bira içiyorlardı. Baba, bu arada çocuklarına nasihat ediyordu:

— Bu zıkkımı şimdi beraber içiyoruz amma, fazlasına gitmemeli... Kâfi derecede içmeli, sarhoş olacağımızı anlayınca bırakmalıdır. İşte o zaman ibtilâ halini almaz.

Oğullardan biri sordu:

— Fakat kâfi derecede içtiğimizi, nerden anlayalım.

— Onun kolayı var. Meselâ şu karşıki masada iki kişi oturuyor değil mi? Onları dört görmeğe başladın mı, sarhoş olmuşsun demektir. Daha fazla içmezsin.

Oğlan dikkatle karşı masaya baktıktan sonra babasına döndü:

— Fakat ben orada bir kişi görüyorum baba..

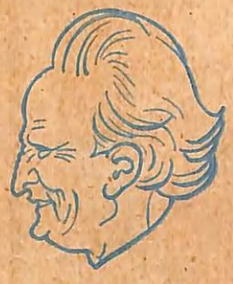

Söyleten kim?

Çallı İbrahim, bir içki meclisindeydi. Yanına düşmüş olan yaşlı bir kadına dehşetli iltifat ediyor; harikûlâde nezaketinden gözlerinin fevkalâde güzel oluşundan dem vuruyordu.

Kadın, bu iltifatlara hayran kırıttıkça kırıtıyordu. Bir aralık gözlerini sözdü:

— Beyefendiciğim, dedi. Yarın saat onda sizinle konuşabilir miyim?

Çallı kestirme bir cevap verdi:

— Hayır...

Kadın şaşırmıştı, böyle bir cevabı kat'iyen beklemiyordu:

— Neden?

Diye sordu. Çallı:

— Çünkü, dedi. Ben saat onda rakı içmem. Halbuki sizinle de ayık konuşulmaz!

Kârlı iş

Mıgırdıç'la Salamon Kapalıçarşıda kapıkarşı kuyumcuydular. Birgün Salamon'a bir kadın geldi. 300 liraya gerdanlık sattı.

Aradan bir hafta kadar geçti. İşler kesad gidiyordu. Salamon bu gerdanlığı alarak Mıgırdıç'a götürdü. 350 liraya sattı.

Mıgırdıç bunun çok daha kıymetli olduğunu biliyordu. Bu hususta Salamon'u imtihan ederek ertesi gün ayni gerdanlığı 400 liraya komşusuna sattı.

Fakat Salamon haftalarca müşteri beklemektense derhal o gün 50 lira kâriyle gerdanlığı tekrar Mıgırdıç'a satmayı tercih etti.

Aradan bir iki gün geçti Mıgırdıç görünmemişti. Salamon merak ederek komşusuna sealendi:

— Ne haber Mıgırdıç? Gerdanlık duruyor mu?

Mıgırdıç karşıdan başını salladı:

— Hayır, kuzum, dün 500 liraya birisine satmışımdır.

Bunu duyunca Salamon telâşla haykırdı:

— Ne yaptın be, iki yüzüm! Biz bu yerdanlıkla ne yüzel yeçinüp yidiyorduk! Şimdi ne yapacaguz?

İspat delili

Bir dilenci, Heykeltraş Kenan'ın yolunu kesti:

— On kuruş ver, dedi. Karnım aç..

Kenan biraz neşeliydi: Dilenciye bir teklifte bulundu:

— Gel, dedi. Beraber gidelim sana içki içireyim.

Dilenci boynunu büktü, cevap verdi:

— Kullanmam ki...

— Öyleyse gel seni bara götüreyim: Beğendiğin kadını al, bu akşam eğlen..

— Benim kadınla alâkam yok ki.

— Öyleyse gel seni bizim eve götüreyim.

Dilenci şaşırdı:

— Orada ne yapacağım?

— Seni aileme göstereceğim: İçkiye, kadınla, eğlenceyle alâkası olmayan bir insanın ne hale gelebileceğini, canlı bir şekilde onlara isbat edeceğim.

Kabahat kimin?

Meşhur kundurac İsmail Kemal'e bir kadın müşterisi geldi, ilk söz olarak:

— İsmail Kemal bey, dedi. Size dargınım!

— Sebep efendim?

— Sebebi var mı? Şu iskarpinleri alalı daha nekadar oldu? Altı, üstüne geldi. Halbuki siz, ben bunları alırken: «hayatınızın sonuna kadar kullanabilirsiniz» demiştiniz.

İsmail Kemal gülümsedi:

— Evet amma, dedi. Bu iskarpinleri alırken sizi öyle hasta, öyle bitkin görmüştüm ki.

o

Yeni bir roman

Dr. Fahreddin Celâl'in muayenehanesine bir deli kadın gelmişti. Kendisinden bir roman istedi.

Bu gibilerin olur olmaz istekteklerini hoş gören doktor, işinin arasında, hemen elinin altında bulunan telefon rehberini aldı:

— İşte bunu oku, diy... verdi.

Beş gün sonra ... Fahreddin Celâl'e ...

manı geri verdi. Fahreddin Celâl sordu:

— Nasıl hoşuna gitti mi?

Kadın cevap verdi:

— Güzel, güzel amma, yalnız eşhas çok.. İsimleri birbirine karıştırıyorum.

Dua

İkmal imtihanları yapılıyordu. Usta bir dilenci Galatasaray'ın ilk kısmının kapısını kesmiş, içeri giren çocuklara dualar ediyordu:

— Allah zihin açıklığı versin. Allah sizi hocalarınıza şirin göstersin!

İkmale kalan bir arkadaşile mektebe gelen çalışkan bir öğrencinin de yolunu kesti. Aynı duayı ona da yapmağa başladı. Bu sırada oradan geçen okul müdürü Saffet ikmale kalan talebeyi dilenciye gösterdi:

— Sen, dedi. O duayı bu efendiye yap!

o

Sebep

Sovyet Rusya Hariciye Nazırı Molotof hem dil bilmez, hem de müthiş kekemedir. En küçük bir kelimeyi, en aşağı beş defa kekelemeden söyliyemez. Güvenlik konseyine gelen Kanada delgesi bir arkadaşına sordu:

— Anlayamadığım bir nokta da budur, dedi. Sovyetler böyle bir adamı niçin göndeririler?

Arkadaşı gülümsedi:

— Gayet basit, dedi. Müzakereleri uzatmak için!

TOMBUL TEYZE

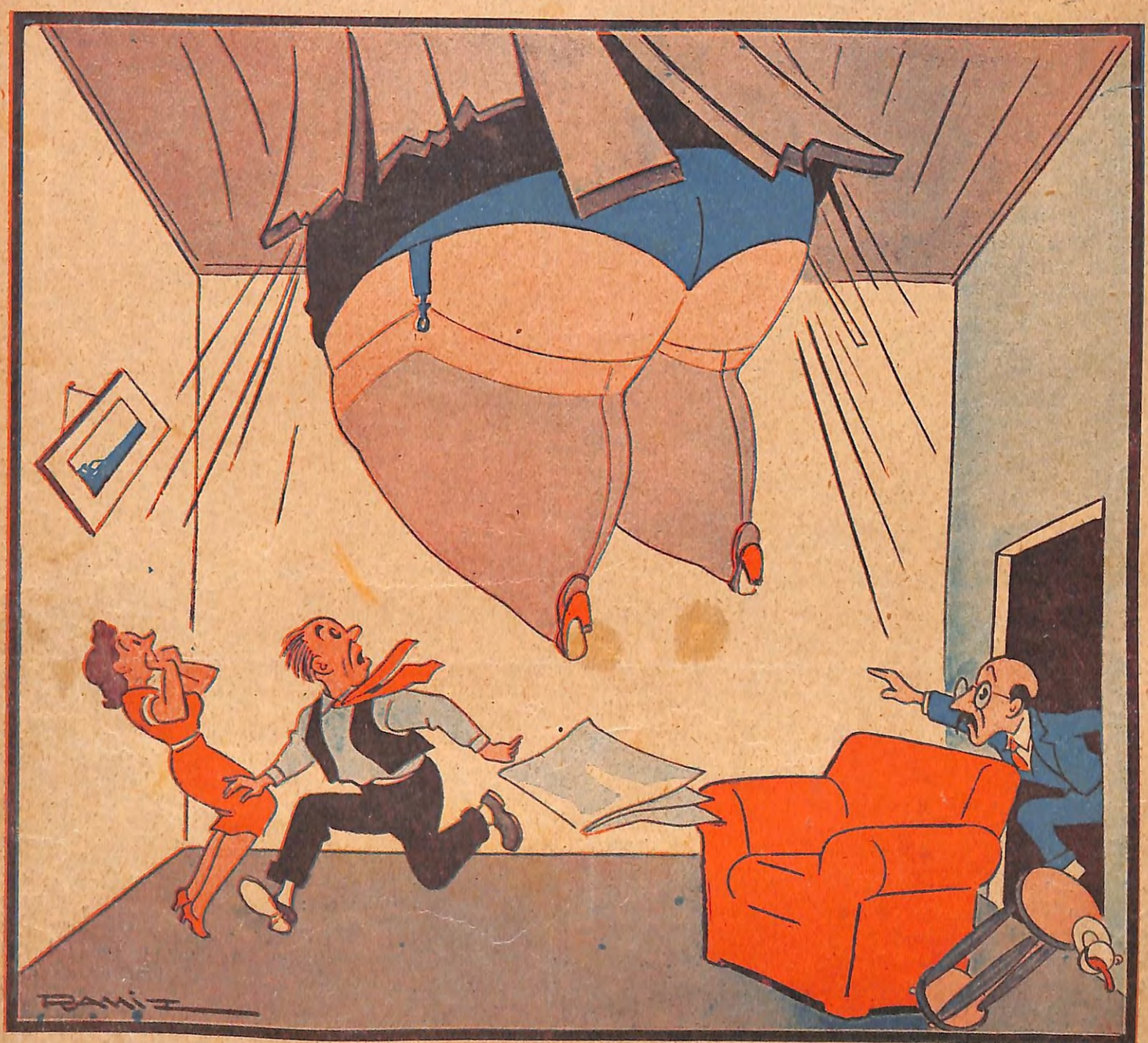

Tombul Teyze üst kata misafir gitti:

Tombul Teyze — Aman kocacığım, çabuk yetiş de tut beni!

T. T POSTASI

Tire : F. S.

S— Teyzeciğim, kocanızı kendiniz gibi s... ...nedir?

...tom-

MİZAH

Yılbaşı için Türk mizahının zaferi olacak bir sayı hazırlıyor.

Ankara : Hikmet Sayman

S— (Çay) insana yarar mı?

C— Doktorlara göre hayır, evlenmek istiyenler için evet!